

Pluk de nacht

KOMEDIE



GIJS
MULLER

Pluk de nacht

komedie

Gijs Muller



UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: februari 2022
Gijs Muller

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Simone de Lier
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8322-710-8
ISBN Paperback: 978-90-8322-711-5

© 2022 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2022 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

1.

Ik zeg altijd maar: doe rustig aan. Maak het jezelf zo gemakkelijk mogelijk. Waarom langzaam naar boven ploeteren als je ook snel en vanzelf naar beneden kunt? Wie fietst er nou een heuvel op of tegen de wind in? Neem een andere weg of doe het morgen, als de wind gedraaid is of weg is. Dat is wat ik zeg.

Goedendag, mijn naam is Bart, Bart Bartjes. Ik begin al aardig richting de veertig te lopen en enigszins kaal en dik te worden. Niet echt dramatisch allemaal natuurlijk, want dat is het leven, het gaat vanzelf. Momenteel heb ik even geen werk. Heel erg bijzonder is dat niet, want meestal heb ik dat niet. Het liefste doe ik namelijk niks. Waarom zou ik me uitsloven? Ik woon in Nederland en daar hoeft je niet te werken, puur en alleen omdat je de mazzel hebt geboren te zijn in het walhalla. Je kunt allerlei uitkeringen krijgen en ik moet eerlijk zeggen dat ik daar ruimschoots en ook dankbaar gebruik van maak. Dat zou je asociaal kunnen noemen, maar als je ziet waar de poen anders naartoe gaat, voel je je meteen al een stuk minder schuldig. Ik noem geen voorbeelden, want ik vind het allemaal best: al die bruggen voor kikkers over snelwegen, al die peperdure windmolens, al die bijstandsuitkeringen naar Bulgarije, het zal wel ergens goed voor zijn. Dan kan er ook wel een paar honderd euro

per maand naar Bart Bartjes. Vind ik. Misschien ben ik iemand die weinig bijdraagt, maar ik doe ook geen mens kwaad. Nog geen vlieg. En dat is toch al heel wat tegenwoordig.

Werken doe ik dus maar soms. Wel moet ik zo nu en dan solliciteren, al is het maar voor mijn moeder, dat ze kan blijven hopen dat het ooit nog wat wordt met die zoon van haar. Ik ben zelfs op dit moment op weg naar een sollicitatiegesprek voor een vacature voor nachtwaker in een soort crisiscentrum. Zie ik helemaal niet zitten, ik bedoel, als ik nou ergens niet geschikt voor ben... Ik hou namelijk niet van een crisis. Veel te stressvol. Aan mijn lijf geen polonaise, geen gedoe, kalm aan. Maar ik moet gewoon soms solliciteren, dus vooruit met de geit.

Kijk, daar is al de entree van Pluk de Dag, zoals het kleine instituut heet. Wat is eigenlijk een crisiscentrum? Waar is het voor? En waarom hebben ze zo nodig een nachtwaker nodig? Ik zal het zo wel te horen krijgen, ik ga het meemaken. Niet dat het me iets interesseert, dat niet.

Eens even kijken, wat doe ik met mijn fiets? Ik heb geen hangslot meer – is gestolen – en geen geld om een nieuwe te kopen. Want ja, dat krijg je als je zo leeft als ik: je hebt nooit geld. Terwijl ik er wel van hou. Ik vind geld heerlijk. Mooi om naar te kijken ook. Even kijken, mijn fiets. Hij moet wel ergens veilig staan, want je kunt niemand meer vertrouwen tegenwoordig.

Zelf heb ik bijvoorbeeld nog nooit een fiets gejat, ook al had ik daar regelmatig alle mogelijk-

heden toe. Om maar eens iets te noemen. Echt een slecht mens ben ik dus niet.

Nog geen vijftig meter verderop staat Joost Zwolskerk – manager en algemeen directeur van Pluk de Dag, wiens wat ouderwetse Italiaanse maatpak net iets te strak zit – in de hal van het centrum geërgerd op zijn namaak-Rolux te kijken. Twintig over vijf. Waar blijft die sollicitant? Waarom zijn die idioten nooit op tijd? Kan zo iemand niet bedenken dat je dan meteen met drie-nul achterstaat? Onbegrijpelijk dit. En hij heeft echt meteen iemand nodig, want dit gaat zo niet langer.

In de achtergrond schuift zo nu en dan een patiënt voorbij. Hoewel het overdag is en de ruimtes in gezond en vrolijk zonlicht baden, lijken het grijze schimmen, omdat ze zich zo onnadrukkelijk bewegen en omdat ze gekleed zijn in kleurloze ochtendjassen of vale kleding. Een dun meisje in een flodderjurk loopt nerveus naar iets te zoeken.

Joost ziet het. 'Wat zoek je, Mila?' vraagt hij.

Het meisje kijkt hem een paar seconden verbaasd aan. 'Wat?'

'Wat zoek je?'

'Wat ik zoek? Wat zoek ik. Dat weet ik niet meer,' zegt ze met een dun stemmetje en ze loopt snel verder.

Zwolskerk wil net teruglopen naar zijn kantoortje, als de buitendeur openzwaait en Bart naar binnen komt struikelen, zijn rijwiel voor zich uit duwend. 'Goedemiddag,' roept hij opgewekt.

‘Kan ik mijn fiets hier even in het halletje zetten? Ze hebben mijn slot gejat. Tegenwoordig is een slot namelijk meer waard dan een fiets, dus ze zagen de fiets niet op slot tegen een boom staan en namen het slot mee. Waar moet het naartoe met de wereld?’

‘Bent u Bart Bartjes?’

‘Dat ben ik. Bart Bartjes. Zegt u maar Bart. Maar mijnheer Bartjes mag ook. Het maakt mij niet uit. Ik ben niet zo formeel.’

‘Mijn naam is Zwolskerk, Joost Zwolskerk, ik ben hier de algemeen directeur. U komt voor de sollicitatie?’

‘Ach ja. Soms moet dat weer even. Dat is mijn lot.’

‘U bent twintig minuten te laat.’

‘Klopt. Ik ben eigenlijk altijd te laat. Twintig minuten is nog weinig. U hebt geluk.’

‘Dat lijkt me bepaald niet van positieve invloed op de afloop van de sollicitatie.’

‘Zeker niet.’ Bart kijkt de man stralend aan. ‘Wat moet je met iemand die altijd te laat komt?’ Hij kijkt om zich heen. ‘Is de fiets hier tegen de muur oké?’ Zonder op antwoord te wachten plaatst hij zijn rijwiel tegen de muur van het halletje. ‘Prima. Die staat hier goed.’

‘Vooruit dan maar,’ bromt Zwolskerk.

‘Zo is dat. Het sollicitatiegesprek kan een aanvang nemen,’ zegt Bart. ‘Blijven we hier staan of gaan we ergens zitten en krijg ik wat aangeboden? Kopje koffie of zo? Koekje erbij? Chocolaatje? Of zegt u: u was te laat en het heeft al helemaal geen zin meer, vertrek dus maar

weer? Kan ook hoor. U mag het zeggen. U bent tenslotte de algemeen directeur.'

Zwolskerk zucht. Wat is dit nou weer voor malloot?

2.

Vijf minuten later zitten de twee in het kantoortje naast de entree en doet Bart drie klontjes suiker in zijn koffie, die hem net uit een thermoskan is ingeschonken.

‘Hoewel we op het moment niet vol zitten en het zelfs nogal rustig is, kunnen we het niet aan. Vanwege de intensieve zorg die onze gasten van ons verlangen. Ik zit zelf al jaren tegen een burn-out aan. We zoeken daarom per direct iemand die hier ‘s nachts aan de balie zit,’ zegt Zwolskerk, ‘en wakker blijft om de boel in de gaten te houden.’

‘Oei,’ zegt Bart.

‘Wat is er?’

‘Wakker blijven is bepaald niet mijn sterkste punt. Ik ben meer een slaper.’

‘Dat strekt dan ook niet tot aanbeveling.’

‘Nee, dat lijkt me ook niet.’

‘En er wordt verwacht dat de persoon in kwestie goed met mensen kan omgaan, dat hij of zij op één lijn zit met de gasten, zoals wij de mensen die hier verblijven noemen. We hebben hier namelijk geen patiënten, maar gasten. Dit is een privécrisiscentrum voor zielen die om de een of andere reden de weg zijn kwijtgeraakt en een korte of langere periode tot zichzelf en anderen willen komen. Bent u goed met mensen?’

‘Nee.’ Bart schudt beslist zijn hoofd. ‘Totaal

niet. En ik heb al helemaal niks met zieken en stumpers en zo. Omdat ik zelf ook niet zo gelukt ben. Dan erger je je juist aan mensen die op je lijken. Kent u dat? Ik vind alle soorten patiënten eigenlijk allemaal zeikerds. Vreselijk.'

Zwolskerk staart hem even verbijsterd aan. 'Ik denk niet dat deze sollicitatie dan verder nog enige zin heeft,' zegt hij.

'Mee eens,' beaamt Bart. 'Een razendsnelle conclusie. Knap management. Heel knap. Ik begrijp waarom u hier algemeen directeur bent.'

'Ik denk namelijk niet dat u in aanmerking komt voor de positie die wij vacant hebben.'

'Dat weet ik wel zeker. Ik ben volkomen ongeschikt. Mag ik nog even mijn koffie opdrinken? Had u die chocolaatjes of die koekjes nou nog ergens?'

'Wij zijn hier niet van de zoet- en suikerwaren. Gezondheid staat hier voorop.' Zwolskerk klinkt geïrriteerd. 'Het lijkt me maar beter als we...'

Op dat moment stapt na een korte, droge klop op de deur Dorothee het kantoortje binnen. Bart kijkt om, ziet haar en verstijft.

Ik ben lui en ik doe liever niks, dat had ik al gezegd, maar niets menselijks is mij vreemd en als het gaat om het andere geslacht, bij voorkeur gepresenteerd in de meest clichématige vorm van aantrekkelijkheid, ontwaakt toch altijd wel een soort onverwachte levendigheid in me. Noem het energie, noem het enthousiasme, noem het hartstocht voor mijn part. Het wezen dat ik daar

zie op dat moment, daar in dat kantoortje van Pluk de Dag, raakt me als een bliksemschicht, ontroert me als een zonsopgang, overweldigt me als het mooiste vuurwerk. Anders gezegd: godallemachtig, wat komt daar een lekker wijf binnen. Zoiets heb ik nog nooit gezien. Taille, heupen, borsten, billen, haar, ogen, lippen, tanden, echt alles heeft die vrouw, het is niet te geloven. Vooral die felle tepels van die fiere, stevige borsten die door dat strakke uniformpje heen prikken. Godallemachtig, ik kan er mijn ogen niet van afhouden. Het lukt me gewoon niet.

Of dat niet een beetje seksistisch van me is? Wat heet een beetje. Ik ben een enorme seksist, *guilty as charged*, maar vergis je niet: het is uit liefde. Ik voel een enorme liefde voor het vrouwelijk lichaam, vooral als dat eventueel zo vriendelijk is zich aan mij ter beschikking te stellen. Wat weleens voorkomt, een enkele keer. Dan stroom ik over van liefde en bewondering en wil ik haar alles geven wat ik heb: mijn aandacht, mijn aanhankelijkheid, mijn tederheid, alsmede mijn mannelijkheid en mijn lichaamssappen. Ja sorry hoor, dat is gewoon de natuur.

‘Joost, ik heb het ontspanningsprogramma voor volgende week klaar. Wil jij zo even kijken?’

‘Dat is goed, Thee. Ik kom zo naar je toe.’

Het wezen knikt naar de vreemde man die tegenover haar baas zit en haar nog steeds verbijsterd aanstaart. ‘Is er iets?’ lacht ze.

Bart hapt twee keer naar adem, herneemt

zich dan en draait zich met een snelle ruk terug naar de algemeen directeur. 'Wat zijn nog meer de vereisten?'

'Sorry?'

'U vertelde me wat u van uw nachtwaker verwacht. En ik pas vooralsnog misschien niet helemaal in het profiel, maar we geven het nog niet op, stel ik voor. Wat zijn nog meer vereisten voor de baan?'

De man kijkt hem verbaasd aan. 'Van alles' zegt hij. 'Medische kennis bijvoorbeeld. Om maar eens iets te noemen.'

'Aha. Dat verandert de zaak. Dan hebt u namelijk aan mij een goeie. Wat dat betreft vindt u geen betere. Ik heb jarenlang medicijnen gestudeerd, ik heb als hospik gewerkt in het leger en ik doe elke drie maanden de laatste update-cursus EHBO. Voor gevorderden. Misschien moeten we toch nog even verder praten.'

Joost Zwolskerk is met stomheid geslagen.

'Ik bedoel,' vervolgt Bart, 'ik kan een wekker kopen en ik kan toch dóén alsof ik mensen aardig vind? Ik ben een professional tenslotte. En het is toch 's nachts? Ik neem aan dat de patiënten, ik bedoel de gasten, dan slapen.' Hij blikt even naar de vrouw die achter hem staat. 'Werkt zij hier ook?'

'Dorothee is onze dag- én nachtzuster,' zegt Zwolskerk met een benepen stem. 'Dat is juist het probleem.'

Barts hart springt op. 'De dag- én nachtzuster. Ideaal. Ik bedoel, ik denk dat we uitstekend samen kunnen werken.' Hij staat op en strekt

zijn hand uit naar de man tegenover hem. 'Vooruit. Ik doe het. Ik ben aangenomen. U hebt me overgehaald.'

'Wachteven, ho even,' stamelt Joost Zwolskerk. 'Er is sowieso nog het beknopte medische examen. Dat doen we dan meteen even.'

'Geen probleem. Dat haal ik op mijn sloffen.' Bart keert zich naar de engel achter hem. 'Ik ben Bart. Bart Bartjes. Zeg maar Bart.' Hij geeft haar een vette knipoog. 'Ik ben erg benieuwd naar dat ontspanningsprogramma van je, Dorothee.'

3.

Een minuut later is Dorothee weer vertrokken en heeft Zwolskerk de door hem zelf opgestelde vragenlijst voor het medisch examen voor zich liggen. Hij kijkt er gepast ernstig bij. 'Slagaderlijke bloeding?'

'Ziekenauto bellen.'

'Dat als eerste?'

'Nee nee nee, eerst natuurlijk eh... ik kan even niet op het woord komen... ook stom, ik zie het me zo doen.' Bart mimet een onduidelijke handeling. 'Eerst natuurlijk eh...'

'Afbinden?'

'Afbinden. Natuurlijk. Zo stom. Jarenlang niks anders gedaan. Ik heb afgebonden tot ik een ons woog en nou schoot de term me even niet te binnen. Kan je weleens hebben. Geeft niet. Of ik weet hoe het heet, maakt de patiënt natuurlijk niks uit. Volgende vraag.'

Zwolskerk vertrouwt het niet, maar kijkt in zijn papieren en gaat door. 'Wat doe je als een patiënt...'

'Een gast, bedoelt u.'

'Een gast ja. Wat doe je als een gast psychotisch wordt?'

'Psychotisch. Ach ja, dan kan je zoveel doen. Ikzelf kies meestal voor eh... ademhaling.'

'Ademhaling?'

'Blijven ademen. Ik, maar hij of zij ook.'

Blijven ademhalen, dat is toch het beste. Want ja, als we stoppen met ademhalen, dan houdt het sowieso op.'

'Ja, natuurlijk, maar ik weet niet of dat nou zozeer eh...'

'Ademhalingsoefeningen, bedoel ik. Die werken altijd goed. Het is goed de patiënt af te leiden van...'

'De gast.'

'De gast af te leiden van de psychose zelf. Omdat dat toch vaak een zichzelf versterkende psychische omgeving is. Het is een vicieuze cirkel waar degene die het overkomt maar het beste uit moet proberen te stappen. Ik weet niet of u de artikelen van Brohm gelezen hebt?'

'Ehhh...'

'Professor doctor Abraham Sebastiaan Brohm heeft uitvoerig verslag gedaan van de cyclisch-hysterische aard van psychoses en hoe je die het best kunt doorbreken. Hij kwam als eerste met de eenvoudige oplossing van de repetitieve werking van de ademhaling. Het is in de vakliteratuur een wat omstreden methode, dat geef ik toe, en er zijn natuurlijk ook allerlei andere blitztherapiën die je kunt toepassen, zoals Brohm die noemt, maar of je die toepast hangt natuurlijk van de situatie af. Ik bedoel, ik kan ook kiezen voor een secularisatiemassage of een ornitolamische drukpuntbehandeling, dat is logisch. Dat kan natuurlijk altijd nog.'

'Ja ja.' Zwolskerk bijt even op zijn onderlip en staart op zijn papier. 'En wat doe je bij een sterfgeval?'

‘Hopen op reïncarnatie?’

Er valt een stilte, waarin Bart kiest voor de gulle lach. ‘Ach ja, een beetje humor op zijn tijd kan geen kwaad,’ schatert hij. ‘Dat is belangrijk als je met depressieve mensen omgaat, toch? Vrolijkheid is het beste medicijn.’ Hij kijkt op zijn horloge. ‘Zijn we bijna klaar? Ik heb namelijk nog een sollicitatiegesprek straks. Of zegt u, bel dat maar af, we proberen het een nachtje? Blijf maar meteen.’

Zwolskerks mond hangt half open.

‘Kom, we hakken de knoop door,’ zegt Bart. ‘Laten we het doen.’ Hij staat op. ‘Ik doe deze eerste nacht voor niks. Om te laten zien dat ik geschikt ben. Want ik zie dat u nog twijfels hebt. Wat ik me best kan voorstellen. Eerste nacht voor niks. Is dat een goeie of niet? Waar kom ik te zitten? Aan de balie, zei u? Prima, dan loop ik daar vast even heen. Of wilt u me eerst voorstellen aan de rest van het personeel en de patiënten, ik bedoel de gasten? Dat ze weten wie ik ben? Laten we dat maar doen. Is misschien beter, denkt u niet?’ Hij draait zich om en loopt naar de deur. ‘Komt u mee?’

Zwolskerk hapt naar adem.

‘Goed dat u toch doorgezet hebt,’ zegt Bart. ‘Knap management. Petje af.’

4.

Even later stelt Zwolskerk Bart Bartjes in de gemeenschapsruimte voor aan vier vogels van verschillende pluimage.

‘En dit is Justus, een van onze gasten die hier meestal wat langer verblijft,’ zegt Zwolskerk.

Bart knikt naar een lange, magere man van begin vijftig, die eruitziet als de bedrijfsleider van een middelgrote kantoorboekhandel.

‘Soms ben ik even weg,’ zegt die met onvaste stem en een wat onzekere blik in de ogen. ‘Dan denk ik dat ik mijn kluts weer heb gevonden, maar ik kom altijd weer terug. Want daarbuiten ontsnapt hij altijd weer en gaat hier dan op me liggen wachten.’

‘Mooi gezegd. Literatuur. Ik ben dus Bart. De nieuwe nachtwaker.’

‘Dat wil zeggen,’ stelt Zwolskerk, ‘we gaan het een nachtje met hem proberen.’

‘Gezellig.’

‘En dit is Merel.’

Een klassiek geklede vrouw van dik in de veertig knikt met haar hoofd. ‘Merel Westerterp.’

‘Bart Bartjes.’

‘Ben je een eerlijke man, Bart?’

‘Nee, niet echt.’

‘Wel dus. Goed zo. Ik hou van eerlijke mensen,’ zegt ze terwijl ze hem recht in zijn ogen kijkt.

‘Fijn.’ Bart probeert charmant te glimlachen. Om de een of andere reden jaagt de vrouw hem een beetje schrik aan. Niet iemand om ruzie mee te krijgen, zo te zien. Een stevig wijf.

‘Merel zat vroeger in de financiële sector.’

‘Maar ik ben eruit gelazerd. Keiharde wereld. Veel harder dan de valuta waar ik in had belegd, in ieder geval.’ Ze grijnst en laat daarmee een rijtje enorme tanden zien.

Zwolskerk loopt verder. ‘En dit is Mila,’ zegt hij, wijzend op het te slanke jonge meisje in de flodderjurk.

‘Leuk, die oorbellen in je lip,’ zegt Bart.

‘Mila kan het thuis niet zo goed rooien.’

‘Mijn vader is een lul. En hij heeft er ook een.’

‘Oei,’ zegt Bart. ‘Dat is een gevaarlijke combinatie.’

Zwolskerk kijkt om zich heen. ‘Dan heb je zo’n beetje iedereen die hier op het moment woont gehad, denk ik. O nee, daar is natuurlijk André nog.’ Hij wijst naar een vlotte en goed uitziende jongeman die verderop met zijn smartphone de gemeenschapsruimte aan het filmen is. ‘André heeft deze week als opdracht zijn omgeving op beeld vast te leggen. Om een beetje zicht te krijgen op de wereld waarin hij woont. Hij heeft moeite met de werkelijkheid zien zoals die is en wil daar nog weleens heftig op reageren.’

‘Ik heb moeite met hoe andere mensen zeggen dat de werkelijkheid is, want ik zie iets anders en het is maar zeer de vraag wie er beter kijkt: zij of ik,’ bromt André zonder op of om te kijken en geconcentreerd verder filmend. ‘En soms word

ik getreiterd en ik hou er niet van getreiterd te worden. En ja, dan schiet ik weleens uit. Dat is een gegeven. Zo ben ik. Onrecht maakt me hels.'

'Een andere visie respecteren wij. Wij zijn hier van mening dat een afwijkende visie of een andere mening net zoveel bestaansrecht heeft als de heersende moraal,' stelt Zwolskerk. 'Uitschieten daarentegen, zoals Dré dat noemt, dat mag hier dan weer niet. Wij houden hier allemaal onze handjes thuis. En dan zal ik je nu even je plek wijzen, Bart. Loop maar even mee.'

'Heel graag.'

Best leuke mensen wel, die vier, vind ik. Ze kijken goed uit hun ogen. Je ziet dat ze kwetsbaar zijn, of ik moet zeggen: dat laten ze zien. Iedereen is dat namelijk, is mijn ervaring, maar de meesten houden dat verborgen achter een schild van zogenaamde zekerheden. Ze weten dat die niets voorstellen, dat een papieren pijltje erdoorheen schiet als een warm mes door zachte boter, maar ze hebben niets anders om zich aan vast te klampen, dus dan dat maar.

Ja, geef mij dan maar die met de blik in de ogen die laat zien dat ze weten dat ze gevaar lopen, dag in, dag uit. Het maakt ze sterker dan al die anderen.

Een rusthuis voor vier patiënten. En dan een algemeen directeur, een dag- en nachtzuster en een nachtwaker. Dat kan toch niet? Die verzorgingsstaat van ons begint echt uit de hand te lopen. Wie verdient het geld nog tegenwoordig? Nou ja, kan mij het schelen. Het zal mijn tijd wel

duren. Eerst eens even die Dorothee proberen te scoren en dan kijken we daarna wel verder. *Life is all about priorities*. En lik me reet is ook een wals.

5.

‘Dit is dus waar jij je geacht wordt op te houden, zodat iedereen je weet te vinden als er iets is. Je hebt televisie, er zijn tijdschriften en het enige wat je moet doen is wakker blijven, de boel in de gaten houden en beschikbaar zijn.’

Ze staan bij het kleine kamertje meteen rechts naast de entree.

‘Prima,’ zegt Bart. ‘Dat komt helemaal goed. En waar is dan bijvoorbeeld de nachtzuster?’

‘Die slaapt in principe, maar is dus op afroep beschikbaar. Maar ze is dag- én nachtzuster, zoals ik al zei, als het niet per se nodig is moet je haar met rust laten. Er gebeurt hier nog weleens wat en Dorothee gaat eraan onderdoor op deze manier. Ze heeft nu geen tijd meer voor zichzelf. Alleen als er echt iets is, mag je haar wakker maken. Haar kamertje is aan het einde van de gang links.’

‘Heerlijk. Goed geregeld. Ik bedoel, ik heb daar bewondering voor, hoe u dat allemaal doet hier. Met die mensen. Vind ik echt wel wat. Heel knap.’

Zwolskerk kijkt hem achterdochtig aan. ‘Mijn vrouw Annemie en ik wonen hiernaast, aangeleund,’ vervolgt hij. ‘Alleen in geval van nog veel grotere calamiteiten kan ook nog bij ons aan de bel getrokken worden, maar dan moet het wel heel erg zijn, want ook wij hebben onze nachtrust hard nodig.’

'Ik begrijp het. Alleen bij grote uitslaande branden, overstromingen op het niveau van 1953 en terroristische aanslagen met meer dan drie slachtoffers. Maakt u zich geen zorgen, u kunt lekker blijven slapen. Dorothee en ik houden het fort. Overdag hebt u al genoeg aan uw hoofd.'

'Zeg dat wel.'

'Want dat is toch een hele verantwoordelijkheid, al die gasten met hun problemen. Dat begrijp ik. Nogmaals, ik vind het echt fantastisch dat u al die dingen doet voor de mensheid. Geweldig. Ik zit er zelfs over te denken om u bij de volgende lintjesregen voor te dragen. Dat meen ik serieus.'

'Nou nou,' lacht Zwolskerk bescheiden. 'Niet te hard van stapel lopen, jongeman.'

'Nee, meneer.'

'Maar op zich is het geen slecht idee. Ik bedoel, ik doe dit werk al jaren en het is zwaar, dat is zo. Het trekt een wissel.' Hij kijkt op zijn horloge. 'Dan draag ik het nu maar aan je over. Bij dezen leg ik de verantwoordelijkheid bij jou neer en wens ik je veel succes deze eerste nacht.'

'Maakt u zich geen zorgen. Dat komt allemaal prima in orde.'

'Ik ga nog dan even het ontspanningsprogramma voor volgende week doornemen met Dorothee, druk, druk, druk, en dan maar snel op huis aan. Het was een loodzware dag.'

'En morgen weer een nieuwe.'

'En zo is het. Ik werk me kapot. Maar wat moet ik?' Zwolskerk draait zich om en beent driftig de gang in.

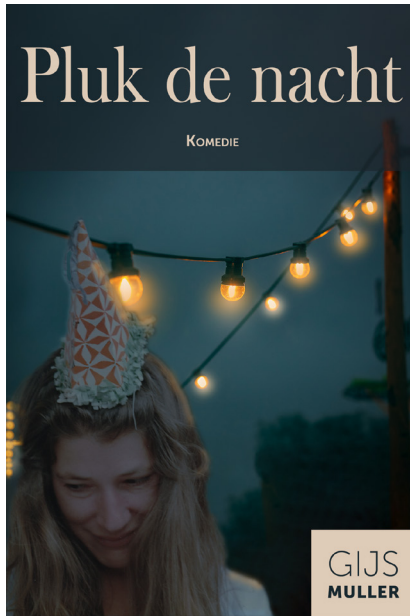
Ik ben geen onaardige man, maar je hebt niet veel aan me, dat is inmiddels wel gebleken. Ik ben geen held, ik heb geen mooi karakter en omdat ik van mening ben dat het leven doel- en zinloos is, ontbreekt het me ook nog totaal aan ambitie. Er zijn al miljoenen boeken geschreven, die ook weer weggegooid zijn, er zijn net zoveel schilderijen geschilderd en vergaan, er zijn bedrijven opgericht en failliet gegaan, er zijn huizen gebouwd en afgebroken, bruggen gebouwd en ingestort, wegen aangelegd en vervangen, al die moeite van al die mensen, in wezen gaat het allemaal over niets. Dat durf ik onder ogen te komen. We doen van alles omdat we er zijn en omdat we dan het gevoel willen hebben dat we iets doen met ons leven, dat iets zin heeft en ergens voor is, maar wie iets langer dan drie minuten nadenkt weet dat dat allemaal een illusie is. Ik hou van een mooi glas wijn, een dik stuk chocola met noten en rozijnen erin en een wellustige, knappe vrouw die zich gewillig opstelt en dan heb je het wel gehad. Meer zit er niet op, meer zit er niet bij, dat is waar ik het mee doe.

Dus ik lieg dat ik barst tegen die Zwolskerk als ik zeg dat ik bewondering voor hem heb. Heb ik niet. Hij doet het allemaal natuurlijk alleen maar voor de poen en zijn eigen goeie gevoel. Dat hij goed bezig is. Zo doen mensen dan. Politici ook bijvoorbeeld: die zeggen dat ze het voor het land doen. Laat me niet lachen. Het is voor de ijdelheid en de boterham en verder niks.

Niet dat ik beter ben dan hij natuurlijk. Zeker niet. Ik hou de man te vriend omdat ik hier nog even wil blijven omdat ik op een missie ben. Dit kon alleen weleens een complicerende factor zijn: Zwolskerk gaat naar Dorothee om met haar het ontspanningsprogramma voor volgende week door te nemen? Op haar kamertje? Ja ja.

Is mijn baas mijn concurrent?

Verder lezen?



Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=pluk-de-nacht>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu — en op verhuizers en erfgenamen — heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is ‘lezen’ een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal. Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertaining.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>



UITGEVERIJ
VOGELVRIJ